

«Ой я постріляна, порубана словами...»

Леся Українка

Ой я постріляна, порубана словами,
душа моя на рани знемагає,
неначе стрілами і гострими мечами,
мене його рука здалека досягає.

Ой ви, слова, страшна, двусічна зброе,
спиніться, дайте спокій на хвилинку,
уже ж ми в серце ранені обоє,
хоч я не стала з ним до поєдинку.

Не стала я, ой ні, додолу впала,
мої слова не зброя, а ридання,
я вилила усе, що в серці мала,
стлумила тільки се одно благання:

«Добий мене, дай згинути одразу!»
Ох, як сей поклик з серця поривався,
та знала я, що тим завдам уразу,
і змовкла я, і голос мій порвався,
і заніміло серце. Краща доля
була тим лицарям, з сідельця збитим, –
по праву давньому була їм щира воля
гукнути: «Вбий мене!»... і – бути вбитим.

S.-Remo, 17.12.1901